

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΞΑΔΕΡΦΗ ΜΟΥ

Γ'.

Ἀγαπημένη μου,

Ἦθελα δὲ ἐγὼ ἐχτές νὰ σὲ υπερασπιστῶ μὲ τὴν καρδιά μου, μὰ φοβήθηκα τίς θεῖες, ποὺ θὰ λέγανε πάλι πὼς ἐγὼ σὲ δασκαλεύω. Γιατί, θαρρεῖς πὼς δὲν ἔβλεπα τὴν ἀγωνία σου, νὰ τίς πείσεις πὼς σὲ φιλονεικία σου μὲ τὸ Μίμη εἶχε ἐπὶ τὸ δίκιο; Μὰ τί τὰ θές ὅπως σοῦ λέω καὶ παραπάνω, ποὺ τίς φ βήθηκα αὐτὲς τίς φρενίτες μας θεῖτες. Ὅμως καὶ οὐ πάλι, δίκιο τώρα ζητᾷς σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο; Δὲ σιάσεις τίς δουλειές σου μοναχὴ σου καὶ νὰ σοιπαίνεις; Τί τίς θές; Τάχεις μὲ τὸ Μίμη. Περίμενε νὰ βραδιάσει, νῆρθει ἐκεῖνος, σὺ σπύτι, νὰ καθήσεις σὺ σελονάκι σας τὸ ρόζ, καὶ τότε κάνε του τοῦ ἴδιου τὰ παρὰ πονά σου. Φόρεσε καὶ καμμιά τουαλετίτσα φιλόδοξη, χτένισε τὰ μαλλιά σου ὅπως σοῦ πηγαίνουν καλύτερα, γίνου ὅσο μπορεῖς πιὸ ὀμορφη καὶ πύσκιος νὰ φανεῖς φρενιὰ λυπημένη. Ὅχι θυμωμένη ὅμως, αὐτὸ τὸ μέσον, παιδί μου, εἶσαι γὰρ τίς πονηρὲς γυναῖκες, κ' ἐσὺ, ἀγαπημένη μου, μόνο λίγο-λίγο πεισματάρια εἶσαι...

Λοιπὸν θάρθει ὁ Μίμης, σοβαρὸς καὶ ἀμίλητος. Φυσικὰ θὰ θυμᾶται τὰ μεσημεριὰ καὶ θὰ μπαῖ ὅπου εἶσαι... Ἐσὺ βέβαια θὰ κάθῃσαι καὶ θάχεις τὸ κεφάλι σου μὲς στὰ χέρια σου, στὰ ὁμορφότατα χέρια σου, ἔτσι ποὺ ὁ Μίμης νὰ σὲ δεῖ ὅλη ὥς θὰ σ' ἀντικρύσει ἀπὸ τὴν πόρτα. Δηλαδή θὰ δεῖ τὴν ὀμίση σου τὴν ὁρὴ μὲ τίς πολλὰς νταντέλλες καὶ τὰ κοντὰ μαγνίμα, τὸ κεφάλι σου τὸ σγουρό, τὰ μπρατσάκια σου τὰ χιονάτα. Τί θὰ συμβεῖ τότε; Ἔτσι ποὺ θάσαι ὁμορφη, καὶ ὅπως ὁ Μίμης ἔρχεται ἀπὸ τίς τόσες ἀσκήσεις καὶ πεζοπορίας τῆς ζωῆς, καὶ ὅπως θὰ φαῖνται λυπημένη-λυπημένη, καὶ ὅτι ὅλη μέρα καθόσουν ἔτσι ἀπαρηγόρητη, κατάκλιση μέσα, ὅλο καὶ ἀνεκνεκλίζοντας σὺ τοῦ σου τίς σκηνὲς τοῦ μεσημεριοῦ, καὶ ποῖός ξέρει, ἀμφιβάλλοντας ἂν ὁ Μίμης θὰ σ' ἀγαπᾷ ἀκόμα (νὰ εἶσαι βέβαιη ὅλα αὐτὰ θὰ περάσουν ἀπὸ τὸ νοῦ του, σὰ θὰ σὲ δεῖ ἔτσι ὁμορφη — ὁμορφη πρῶτα ἀπ' ὅλα, σημειώσε το, παιδί μου — εἶσαι φοβερό, μὰ τί νὰ κάμουμε, ἔτσι εἶναι) ἢ πρῶτη του κίνηση θάνα νῆρθει νὰ σοῦ χαδέψει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι... ὅχι... ὅχι... πρῶτα θὰ κάμει ὁ ἴδιος τὸν ἀδιάφορο τρυφερό... «Μὰ πὼς κάθῃσαι ἐδῶ μὲς στὸ ρεῦμα νὰ κρυώσεις;...» Καὶ πᾶει νὰ κλείσει τὴν

λῆψη — ροχοκίκαλα λαστιχένια, χέρια βρώμικα καὶ νύχια μαύρα, ντυμένα μὲ γάντια, κεφάλια γερά καὶ λογικώτατα, ὅπου ταχτοποιημένες σὲ συρτάκια μ' ἐτικέτες, γὰρ νὰ τοὺς εἶναι πιὸ πρόχειρες, βρίσκονται ὅλες οἱ πρόληψεις καὶ οἱ πόδες καὶ οἱ μικροπρέπειες καὶ κουτοπονηριές τῶν τίμιων καὶ πρακτικῶν ἀνθρώπων

- Μιὰ ψιχάλα!
- Κύριε Πρόεδρε, βρέχει!
- Βρέχει, βρέχει. Χιχίχι!
- Οὐ κακίμενοι! Λίγο ἀκόμα καὶ τελειώνει!

«Υπάρχουν μέσος μας κάποιοι ἰδίως καὶ κάποιοι ρυθμοὶ τόσο παγκόσμιοι καὶ τόσο δικοὶ μας, ποὺ καὶ ἂν δὲν τοὺς βλέπομεν ἀκόμα νὰ θριαμβεύουν, νοιώθουμε πὼς δὲν εἶναι δυνατὸ παρὰ νὰ νικήσουν, γιατί κάποιος βαθιὰ, πολὺ βαθιὰ μᾶς λείπει, πὼς οἱ ἴδιοι νόμοι ποὺ κυβερνοῦν καὶ ἐνερμονίζουν τ' ἀστρα, κυβερνοῦν καὶ ἐνερμονίζουν τίς καρδιές, ἢ ἔλξη ποὺ τραβᾷ τὸν ὁρισμένον ἄνθρωπον στὴν ὁρισμένη γυναῖκα, ἢ ἔλξη ποὺ τραβᾷ μιὰ καρδιά στὴν ἄλλη, εἶναι μέρος μόνο, κομμάτι μόνο, τῆς παγκόσμιας ἔλξης ποὺ τραβᾷ τὴ Γῆ στὸν ἥλιο καὶ τὸν ἥλιο στὸν Ἡράκλη. Ὁ Νεύτωνας τῶν ἀστρων βρέθηκε, τῶν καρδιῶν δὲν ἤρθε ἀκόμα. Μὰ θάρθει...»

πόρτα. Τώρα ἔρχεται καὶ καθίσει κοντὰ-κοντὰ σου (σὰ νὰ μὴν εἶχε ἄλλο μέρος στὸ ντυβάνι). «Μὰ ἀλήθεια, εἶσαι ἀκόμα κακωμένη μαζί μου;»

— Δὲν εἶμαι κακωμένη, Μίμη, εἶμαι μόνο λυπημένη...

Καὶ θὰ τοῦ δώσεις νὰ καταλάβει πὼς ἂν λυπῇ ὅσες τόσο, εἶτανε, ὅχι γιατί εἶπε κείνος κάτι τι ποὺ σὲ πείραξε: «Ὅσοι γι' αὐτό! Εἶναι γιατί, ἐνῶ θές νὰ κάνεις πάντα, μόνο ὅ,τι θέλει, δὲν τὸ κατορθώνεις καὶ τὸν στενοχωρεῖς...»

— Ἀγαπημένη μου... κ.τ.λ.

Στὸ Θεό σου ἐδῶ μέσα, τί γυρεύουν οἱ θεῖες μὲ τίς σοφὲς καὶ περισσὲς συμβουλές τους;

«Παῖδί μου, ὅ,τι πεῖ ὁ ἄντρας αὐτὸ εἶναι! Γιατί ἐκεῖνος εἶναι ὁ κύριος καὶ ὁ ἀφέντης σὺ σπύτι...» Καὶ ἔρχονται τὰ χρόνια ποὺ οἱ γυναῖκες βγαίνουν ὅπως μὲ φρενιὰ, καὶ τίς κλειδώνανε οἱ ἄνδρες τους, καὶ πέρνανε τὸ κλειδί καὶ ποῦ, (σημ. δική μου) τόσο εἶταν σ' ἐνέργεια οἱ ἀνεμόσκαλες καὶ ὅλα τ' ἄλλα μέσα τῆς συγκοινωνίας, τῶν μέσα μὲ τοὺς δέξω...

Κι αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπο ποὺ θὰ κανονίζεις τίς δοσοληψίες σου μὲ τὸν ἄντρα σου.

Τώρα, ἂν ἐπιμένεις μολαταῦτα νὰ ζητᾷς δίκιο, σοῦ λέω πὼς: Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Μίμης ὁ δικός μου ποῦ κάνει παρατήρηση ἐπειδὴ ἀντὶ νῆχομε σὺ τραπέζι κομπόστα ἔχομε κρέμα, ποὺ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀγαπᾷ (ξέρει ὅμως πὼς ἐγὼ τρελλοῦμαι), ὁ λόγος εἶναι πὼς μ' ἀγαπᾷ πολὺ λιγότερο ἀπ' ὅσο χρειάζεται. Βέβαια, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἔχει ἐκεῖνος τὸ δίκιο, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾷ τὴν κρέμα, στοιχειώδικο χρέος μου εἶναι νὰ τοῦ κάμω τὸ χετρή του. Μὰ τάχα, κ' ἐδῶ νὰ ὁ κόμπος, δὲν εἶναι ἡ δική του στοιχειώδικο ἀπόδειξη ἀγάπης, νὰ παραβλέπει σ' ἕνα τόσο μόνον παραμικρὸ γούστο;

Καὶ νά, γιατί εἶχες ἕκιο χτέες, ὅπως θάχομε δίκιο πάντα ἐμεῖς οἱ γυναῖκες κάθε φορὰ ποὺ θὰ θελήσουμε νὰ δείξουμε πὼς: «Ἄλλο Ἀγάπη, καὶ ἄλλο Γεντισαρισμός».

Σὲ φιλῶ

ΠΕΤΡΟΥΛΑ

ΑΡΧΥΡΗ ΣΦΓΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2
ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

— Δὲ μὲ λὲς τί δέντρο κάνει τὸ σῆμα!

Ἡ φωνὴ τοῦ χτηνιάτρου ἔκοψε μὲς στὴ μέση τὸ λόγο τοῦ Ὁρέστη, καὶ ἕνα βουητὸ ἀπὸ συγκρατημένα γέλοια καὶ βροσιές ἔξασπε. Ὁ Ὁρέστης ἀνήσυχος ἐστρεψε τὸ βλέμμα του νὰ δεῖ τί τρέχει, τί εἶπανε, καὶ τὴν ῥώτησε κάποιος, ἴσως καμὴν ἀπορία, καὶ ἔπρεπε ν' ἀπαντήσει, νὰ μὴν ἀφήσει καμὴν ἀσάφεια σὺν λόγῳ του καὶ νὰ προχωρήσει. Μάζεψε ὅλη του τὴ δύναμη καὶ κ. Πρόεδρος γὰρ νὰ κρατήσει τὰ γέλοια καὶ σίμωσε τὸν Ὁρέστη καὶ τοῦπε: — Τίποτα... τίποτα, κύριε Ἀστεριάδῃ! ἔξακολουθήσατε, παρακαλῶ...

Κ' ἡ Χρυσούλα ταραγμένη ἔσκυψε σὺν Γοργία ποὺ διάβαζε συλλογισμένους δίπλα σὺν δάσκαλο καὶ τόνε ρώτησε:

— Κύριε Γοργία, τί εἶπανε, ἀκούσατε; Κύριε Γοργία...

Καὶ τὸ ἀγαθὸ γεροντάκι σήκωσε τὸ ζωηρὸν προσωπάκι του καὶ ρώτησε:

— Τί εἶπανε; τί εἶπανε; Ποῖός ξέρει! Ποῖός ξέρει!

Κ' ἔσκυψε πάλι ἄπάνω σὺν βιβλίῳ.

Ὁ Ὁρέστης ἔξακολουθοῦσε τώρα ἥσυχος καὶ ἀτάραχος καὶ θεῖα ἡλίου.

ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΕΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ἐχτὸς τῶν ὁλων ἔγινε καὶ μίσση
Κάθε γυναῖκα μίτωπο, κάθε ξανθὸ κεφάλι,
Τὰ πάντα μάταια τάχα καὶ ψεύτικα κ' ἐπίβουλα
Μέσ' στοῦ χειμῶνα τὴν βαρεῖαν ἀπελπισία καὶ ζάλη.

Ὅμως ὡς ἔφθινον πρόβαλε τὸ μέγα τὸ χαμόγελο
Κι ὡς ἀπρασίνισε ὁ θρύμλος, ὁ κάμπος, τ' ἀπρηγιάλι,
Ὅλα τὰ ξαναγάπησα μὲ νόημα πιὸ βαθύτερο
Κι ὅλα γὰρ δεύτερη φορὰ τὰ λάτρεψα καὶ πάλι.

ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟ ΠΥΡΓΙ

Δὲν ἔρθε σὺν πανόραμο, σὺν μεταωνικὸ
Τὸ γκρεμισμένο τὸ πύργι, τ' ἀνήμερο παλάτι
Νὰ ὀνειρευτῶ τῆς δέσποινας τὸ λυρικὸ τ' ἀνάστημα,
Μηδὲ τὸ σιδερόφρακτον ἐπὶ τῇ ἀπάνου σ' αἶτι.

Ἦρθε μὲ τὸν νεῖρο τοῦ νοῦ καὶ τὴν λαχάρα τῆς καρδίας
Νὰ σκύψω πρὸς τὰ εἰρηπία καὶ τὰ κρηνοὶ μνημοῦρι,
Καὶ ν' ἀναστήσω τὸ ρυθμὸ, τὸ μάχο τὸ σῆμα,
Ποῦ ἄλλοι ἐδῶ μέσ' στὴ ζωὴ γροικῆθη, ὡς Τροβαδούροι!

ΑΠΑΡΝΗΤΗΣ

Τῆς Βρετανίας ὀνειρεύομαι τοὺς ἀρροφίλους γαλούς,
Σ' ἔργο νησι τὸ ἀτλαντικὸ τὸ κύμα ἀναισθητῶ,
Μὲ φέρνει ὁ νοῦς σὺν εἰρηπία τοῦ Ρήνου τ' ἀρροφίλου,
Γὰρ τοῦ βορρᾶ τὰ τροπικὰ τὰ βράδια ξανθὰ...

Τοῦ κάκου! ὅ,τι καὶ ἂν λάτρεψα βαθεῖα δὲ μ' ἀποκρίθηκε
Κι ἀγνάντια σ' ὅλα ὁ παραγνωρισμένος στέκος...
Κ' ἐγὼ τ' ἀρχαῖα λησμονῆσα καὶ ἀπαρνητῆς ἐγίνεκα
Καὶ νὰ χαρᾷ ὀνειρὰ καὶ νὰ ἀγᾷς πλῆκος!

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Πὼς τ' ἀγαπᾷ τὰ γαλανά, τ' ἀφρόνιστα παιδιὰ
Στὰ συντριβάνια, ὡς παίζουν σιμὰ καὶ τ' ἀνδοτόπια,
Μὲ τῶν ὀνείρων σκέπη καὶ τ' ἀδελφὰ καὶ τ' ἀγά,
Ἦς τρέχουν καὶ ὡς πετοῦν τὰ τόπια.

Καὶ λέω πὼς εἶναι τὸ αἶνιγμα τ' ὄρατο καὶ τὸ βῆμα
Καὶ λέω πὼς εἶναι τ' ἀπᾶν λευκὸ περιπλοκάκι
Στὸ δέντρο γύρω τῆς ζωῆς, ὅμως, ὡς, ὡς, ὡς
Καὶ γι' αὐτὰ κάποτε, γι' αὐτὰ, τὸ πεπρωμένο βράδι.

Ἐγὼ τὸ ἡλιοβασιλεῖμα τὸ θριαμβευτικόν,
Ἐγὼ καὶ τὰ βράδια τὰ ὀκνητὰ πλάτια
Καὶ στέκος καὶ στοχάζομαι καὶ τὰ παιδιὰ θωρῶ
Μὲ τὰ μικρὰ χαμόγελα καὶ τὰ μεγάλα μάτια!

ΤΑ ΑΥΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΑΚΡΟΑΙΜΝΟΥ

Ἦς βράδια ἐλθτικὰ, ὡς Λεμὴν, καὶ ἀπομάκρυνσι φωτῆς

— Ὁ Νεύτωνας τῶν ἀστρων βρέθηκε, τῶν καρδιῶν δὲν ἤρθε ἀκόμα. Μὰ θάρθει...

— Ἀ! ξερῶνισε πεισχυρὸς ὁ ψευτοκαλλιτέχνης, ποῦ σκυμένος πίσω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ χτηνιάτρου, καὶ ἔφτινε. «Κυτάχτε! θὰ τοῦ κρεμάσω αὐτὸ ἀποπίσω μὲ μιὰ καρφίτσα! Ποῖός ἔχει μιὰ καρφίτσα; Τὸν αἶμα! τὸ φανφαρόνο!»

Καὶ σκυρῶσε θριαμβευτικὰ ἕνα κομμάτι τετραγώνου χαρτὶ ποῦχε γράψει μὲ κόκκινο χοντρὸ μόλυβδο: «Ἐνοικιάζεται».

— Χαχαχ! Μπράβο! Ὁραία ἰδέα! Μπράβο! φωνάζανε ὅλοι κατενθουσιασμένοι.

— Ἀ! ἔτσι! νάλαφρώσω! καὶ τὰ βιβλιοθηκάρικα στήθια ἀναπνεύσανε βαθιὰ καὶ ἡδονικώτατα.

— Μὲ προσοχή, κακίμενοι, νὰ μὴ σ' ἀντιληφτεῖ! παρατήρησε ὁ κ. Πρόεδρος.

Ἀγάθια ἀγάθια στὰ νύχια τῶν ποδιῶν του, σκυρῶτα ἀλαφροσύνη καὶ κοντούτσικος ἀνθρωπάκος μὲ τὴν μεγάλη γραβάτα καὶ τὰ μακριὰ μαλλιά καὶ σίμωσε τὸν Ὁρέστη, ἐπῆκε σιγοτρεμόντας τὴν ἔκρη τῆς ρεντικότητας του καὶ τοῦ κάρφωσε ἀνάλαφρα ἀνάλαφρα τὸ ἐνοικιαστήριο μὲ μιὰ καρφίτσα. «Ὁλοι, μὲλις κρητώντας μὲ τὰ δόντια τους τὰ γέλοια, περνοῦσαν ἕνας ἕνας, ἀποπίσω ἀπὸ τὸν Ὁρέ-

Στο γυαλό μύριες δάκρυαν καὶ δάκρυαν τὰ φῶτα,
Κ' ἐγώ, τ' ἀνέφερον παιδί, τὰ πῦρα γιὰ καρδίαις
Καὶ κάτω μέσα μου, βαθεία, γιὰ τὴν ἀγάπην ἐρώτα...

Δὲ μ' ἀποκρίθηκε κανεὶς, κανεὶς, καμιά φωνή
Κ' ἔμεινα μὲ τὸ ρῶτῆμα πού ἀπὸ παιδάκι λῆω
Σιωπὴ... κ' ἡ λίμνη ἀσάλευτη καὶ ἀχνόφωτη κ' ἱερή
Μ' ἔνα βαθύ μυστήριο: κ' ἔβλεπεν ὠραίο...

ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Καράβια πού ἀνοίχτηκατε στὰ λιμνικά νερά
Μὲ τὰ μεγάλα σας παννιά τὰ παραπονεμένα,
Καὶ φεύγετε ἀργονήματα τὰ μελαγχολικά
Πῶς μοῦ μιλάτε δλόδοθα τὸ βράδι ἀπόψ' ἔμένα...

Ξένος ὡς εἶμαι καὶ ἄρρωστος καὶ πλάνος, σὰς θωρῶ
Καὶ λῆω μὴν κάτω μ' ἔδεσε μαζί μὲ τὴ ζωή σας,
Καὶ σὰς κυτῶ, καὶ σὰς κυτῶ καὶ ἀθέλητα μιῶ:
Καράβια, ἔλατε στὸ γυαλό καὶ πάρτε με μαζί σας!

Γενέθ.

ΔΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοση τοῦ «Σεράπιου» τῆς
Ἀλεξάνδρειας, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα.
Ποιητικὴ στὰ γραφεῖα τοῦ «Σεράπιου»
(Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
φρ. 5. Γιὰ τοὺς συνδρομητάδες τοῦ «Σερά-
πιου» καὶ τοῦ «Νουμά» φρ. 3.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στὴ Λεϊψία καὶ που-
λιούνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

α') ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ:

- 1) Στὴν ἀνέμη χαρτωμένα Δρ. 1.—
- 2) Τραγουδάκι » 1.—
- 3) Στὴ νῆσο πέρα ὁ πύργος τῆς Ἀθώ-
ρητης » 1.—

β') ΠΟΙΗΣΗ ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗ:

- 4) Μολιδιατίσσα Δρ. 1.—
- 5) Μισιριώτισσα » 1.—
- 6) Ρουμελιώτισσα. » 1.50
- 7) Ἀφροδίτη. » 1.50
- 8) Χάιντε χρῶρδε. » 1.—
- 9) Μικρούλα. » 1.50
- 10) Στὸν Ἐποπα (μαλλιαρικά Πέπ!) Χαρίζεται.
Ὅλα μαζί ἕνας τόμος φρ. 5.

στὴ νὰ δοῦν τὸ ἐνοικιαστήριο.

— Μράβο! Ἐγὼ! Ἀριστοῦργημα! Καλὰ νὰ
πάθει ὁ φαρλατὰς! Ὁ Μεγαλοιδεάτης! Ὁ Ἀερό-
μυαλος! Ὁ Ζευζίκης!

— Ἀ! ἀλάφρωσα! Χιχιχί!

Ὅλοι κρατιοῦντανε δλοκόκκινοι νὰ μὴ ξεσπά-
σουνε στὰ γέλοια! μερικοὶ ξεφεύγανε κρυφὰ καὶ τρέ-
χανε ἀνάμεσα στοὺς τάφους, καὶ ἀκούγες ἀσυγκρά-
τητα πιά τὰ γέλοια τους καὶ τὰ ξεφωνητά.

— Χιχιχί! Ποιητάκος! Δὸν Κιχώτης! Ἀλά-
φρωσα... Ἀλάφρωσα!

Ἀ! ἡ Ἰδέα, ἡ Ἰδέα, ἡ ὁμορφὴ Βασιλοπούλα
πού προχωρεῖ μέσα ἀπὸ θαμπὴ χρυσάφι τῆς Αὐγῆς
καὶ κατεβαίνει τὸ βουνό τὸ ἡλιοκαυμένο καὶ πᾶει
πρὸς τὴν Πολιτεία πού κοιμᾶται ἐνὶ σκότεινῳ
ταχυμένη, πᾶει μὲ τὴν πορφυρὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν
πού σέρνεται στὶς λάσπες. Κι ἀπὸ τὶς σπηλιὰς δλό-
γυρα καὶ ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τὰ χαμό-
σπιτα πού χάσκουνε δλόμαυρα, γραμμὴ προβαίνουνε
καὶ τρέχουνε, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ γό-
νατα, νάνοι τερατόμορφοι (μέσα στὴ νύχτα φαντά-
ζουνε σὰν ἄνθρωποι) καὶ τὴ γιουχαρίζουνε καὶ τῆς
πετοῦν βρισιὰς καὶ πέτρες γιὰ νὰ τῆς κόψουνε τὸ
δρόμο. Κι αὐτὴ προχωρεῖ ἤρεμῃ καὶ γαλανομάτα,

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— Γιὰ τὴν Ἐπαρχίαν Δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὴν Ἐπαρχίαν δεχόμεστε καὶ τρεῖς μηνες (2 Δρ. τὴν τρι-
μηνίαν) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλιοῦνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κισόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιό-
δρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κισόκι Ἰαννουπούλου (Χαυ-
τεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ παληκαριὰ τοῦ κ. Θεοτόκη—Δαῖκοι ῥήτο-
ρες—Ὁ κ. Γ. Φραγκοῦδης—Ἡ ρίζα τοῦ
κακοῦ—Οἱ δικοὶ μας.

ΒΙΑΣΤΗΚΑΜΕ, θαρροῦμε, στὸ περασμένο φύλλο
νὰ θαμᾶσουμε τὴν παληκαριὰ τοῦ κ. Θεοτόκη. Ἡ
ἀλήθεια εἶναι πῶς ἔδειξε ὁ ἄνθρωπος κάποια παλη-
καριὰ, λέγοντας ἑξόστερα τὴ γνώμην του καὶ δηλώ-
νοντας, πῶς παραιτεῖται καὶ ἀπὸ τὸ κομματικὸ ἀρ-
χηγικὸ καὶ ἀπὸ τὸ βουλευτικὸ, μὰ ἡ παληκαριὰ
τοῦ ἔβλεπε ὅσο καὶ τὰ ῥόδα, μονάχα μιὰν αὐγὴν.
Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ καταλογιστοῖ γιὰ παλη-
καριὰ ἢ ἀπόκρισιν τοῦ πού μᾶς τὴ φέρανε οἱ φίλοι
τοῦ γυρίζοντας ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς πού πῆγανε νὰ
τονὲ καταφέρουνε νάλλὰξ ἀπόφαση. Ἐπειδὴ, λέει,
εἶναι κρίσιμῃ ἡ περιστάσις δὲν παραιτεῖται γιὰ τὴν
ᾠρα ἀπὸ τὸ ἀρχηγικὸ οὔτε ἀπὸ τὸ βουλευτικὸ,
μὰ ἀφίνει τοὺς φίλους του νὰ πολιτευτοῦνε στὴ
Βουλὴ ὅπως αὐτοὶ τὸ βρῶσιν καλὸ (=παῦει πιά
νὰναι ἀρχηγὸς τους) καὶ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰν τὸ κου-
νήσει ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς μεθαῦριο πού θάνοῖξιν ἢ
Βουλὴ (=παῦει νὰναι καὶ βουλευτὴς).

Ναὶ ἢ ὅχι, εἶτανε νὰ πεῖ ὁ κ. Θεοτόκης καὶ τοῦ-
λειψε τὸ κουράγιο νὰν τὸ πεῖ. Μαθμένα λόγια, μα-
σημένες πράξεις. Νά, ἡ πολιτικὴ μας καταντῇ, πού

μὲ σμιμένα ἔμπρὸς τὰ χέρια, σὰ νὰ προσεύχεται,
σὰ νὰ εὐλογεῖ... Φορεῖ χρυσὴ κορώναν στὸ κεφάλι,
φορεῖ κορδέλα κόκκινὴν στὸ λαιμὸ καὶ προχωρεῖ ἀνά-
μεσα στοὺς νάνους, ντροπκλή, γλυκεῖα καὶ ἀθώα, καὶ
τραβᾷ πρὸς τὴν Πολιτεία νὰ σφαγεῖ, ἢ νὰ μπεῖ Βα-
σίλισσα.

Πῶς καὶ μπροστὰ στὴν Ὁρέστη οἱ νάνοι γε-
λοῦσανε καὶ βρίζανε. Κι αὐτὸς προχωροῦσε ἤρεμος,
γλυκὸς καὶ ἀθῶος γιὰ νὰ σφαγεῖ.

Ὁ Νεῦτωνας τῶν ἀστρῶν βρέθηκε, μὰ τῶν
καρδιῶν δὲν ἦρθε ἀκόμα. Μὰ θάρρει! Καὶ θὰ μᾶς
μῦθεσι στὰ καταπράσινα Ἑλευσίνεια Μυστήρια.
Καὶ θὰ γνωρίσουμε τὴ χαρὰ. Ἀπάνω ἀπὸ τοὺς σχο-
λαστικὸς κηπουρὸς καὶ τὰ στενοκέφαλα δόγματα,
ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἐγωλατρίαν καὶ μισερὲς ἀπόλαυσις
τοῦ ἀτομικοῦ ἔγῳ, ἀπὸ τὴ γεωμετρικὴ, ἀποφύγι-
κὴ λογικὴ τῶν πραχτικῶν, ἀπὸ τὰ μισογκρεμι-
σμένα σύνορα ἡθικῆς καὶ ἀνθρωπότητος καλοῦ καὶ
κακοῦ, ὁμορφου καὶ ἀσκημου, ἀπάνω ἀπὸ τὴ διά-
κριση ζῶου καὶ ἀνθρώπου, ἀνθρώπου καὶ θεοῦ, θὰ
γνωρίσουμε τὴ χαρὰ.

Ἐνα ἄγριο φύσημα ἀναποδογύρισε τὰ φύλλα,
τὰ κυπαρίσσια σαλέψανε τὶς κορφές τους τρομαγ-
μένα καὶ τὰ μικρὰ κλαδιά φωνάζανε. Χοντρές στα-

ὁ κ. Θεοτόκης μὲ τὰ στερνὰ του φερσίματα τὴν
καθρεφτίζει περίφημα.

*

ΑΡΧΙΝΗΣΑΝΕ καὶ τὰ λαϊκὰ κηρύγματα. Διάφοροι
ῥήτορες συνάξουν τὸν κοσμάκη στὶς πλατεῖες καὶ ἀγωνί-
ζονται νὰν τοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια καὶ νὰν τοῦ δείξουνε σὲ
τί βούρκο πολιτικὸ καὶ κοινωνικὸ κυλοῦμαστε καὶ μὴ ποιά
μῆσα θὰ σωθοῦμε.

Καλὰ καὶ ἔγια ὅλ' αὐτὰ. Μὰ ὁ Σύλλογος πού διοργα-
νώνει αὐτὰ τὰ λαϊκὰ κηρύγματα πρέπει νὰ ευσταίνει στοὺς
ῥήτορες νὰναι νὰ μὴν ξεθεώνουν τὸν κόσμον μιλώντας του
δοῦ καὶ τρεῖς ὥρες (ὅπως ἔγινε τὶς προάλλες στὰ Ἐξάρ-
χει), ἀλλὰ νὰ λένε λίγα πράγματα, μὲ οὐσία καὶ σὲ ἀπλὴ
γλώσσῃ γιὰ νὰν τὰ νιώθαι ὁ κόσμος.

Πρέπει ἀκόμα ὁ Σύλλογος αὐτὸς νὰ διολέγει καὶ τοὺς
ῥήτορες καὶ νὰ μὴν ἐμπιστεύεται αὐτὴ τὴ δουλιὰ σ' ὅποιον
τύχει, γιὰτὶ τοῦτο βλάπεται ἀντὶ νὰ ὠφελεῖ. Τὶς προάλλες
μιλώντας κάποιος ῥήτορας σὲ κάποια πλατεῖα εἶπε ἀνέμεσα
στ' ἄλλα:

— Δυὸ εἶναι οἱ μεγαλύτερες πληγὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ
πού ζῇ στὴν Τουρκίᾳ: οἱ Τούρκικες ἀρχὲς καὶ οἱ πρόξενοι
μας!

— Ὅχι, δυὸ, μὰ τρεῖς εἶναι οἱ πληγὲς (εἶπε κάποιος
στὸν πλατὺν του), γιὰτὶ ξεχνάει ὁ ῥήτορας πῶς καὶ ἡ ἀ-
φεντιά του ἔχει μαθήσει τοὺς δικούς μας τῆς Τουρκίας,
γυρίζοντας χρόνια καὶ χρόνια στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἄλλου καὶ
συνάξοντας συνδρομῆς γιὰ μιὰ μεγάλη ἐθνικὴ ἐφημερίδα
πού δὲ βγῆκε ἀκόμα καὶ πού δὲ θὰ βγεῖ ποτέ.

*

ΜΑΣ ἦρθε γιὰ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ κ.
Φραγκοῦδης, δικηγόρος κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους διαλεχτοὺς
πού ἀπὸ χρόνια εἶδαν τὰ χάλια μας καὶ τὰ φωνάζανε
καὶ, φυσικὰ, δὲν ἀκουστήκανε. Δῶ καὶ τέσσερα χρόνια, σ'
ἐποχὴ δηλ. πού οἱ Ρωμιοὶ ὅλα τὰ βλέπανε γύρω τους
τρανταφυλλένια καὶ χερκοροτούσανε τὸ Ρωμαῖκο πού ἀρ-
μίνιζε χαμαρωτὸ καὶ μὲ πῆμα τὸν κερὶ στὰ πρασι-
σμένα νερά τῆς λιμνοθάλασσᾶς του, ὁ κ. Φραγκοῦδης πέ-
ταξε στὴ μέση τὴ «Μεταρρύθμισή» του καὶ χτύπησε κατα-
κέφαλα τὴν κομματικὴν φαυλοκρατίαν καὶ φώναξε τὸν κίν-
τυνο καὶ μᾶς κάλεσε νὰ γίνουμ' ἕνα καὶ ν' ἀγωνιστοῦμε
γιὰ τὴ σωτηρίαν μας.

Μερικοὶ βουλώσανε τ' αὐτὰ τους μὲ κερὶ γιὰ νὰ μὴ
τὸν ἀκούσουν. Ἄλλοι τὸν ἀκούσανε καὶ γαλάσανε, γιὰτὶ
βρῆκανε παλαβὴς τὶς προφητεῖες του. Ἄλλοι τὸν πετροβο-
λήσανε, γιὰτὶ οἱ ἀλήθειες του τοὺς τσοῦξαν. Καὶ ἡ «Με-
ταρρύθμιση» οὔτε νὰ χρονιάσει δὲν πρόφταξε.

Σήμερα ὅλοι ξαναμασσούνε τὰ λόγια του—κι ἔς μὴν
τονὲ θυμοῦνται—καὶ διαβάζοντας κανεὶς τὰ δίστηλα καὶ
τρίστηλα ἄρθρα στὶς Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ξεγελιέται καὶ
θαρρεῖ πῶς διαβάσει παλιά φύλλα τῆς «Μεταρρύθμισης».

Ὅταν τὸν πρωτοεἶδαμε καὶ τονὲ ρωτήσαμε ἂν εἶναι
καὶ τοῦ λόγου του ἐπαναστάτης, μᾶς ἀποκρίθηκε γελῶντας:

λαγματιὲς πέφταν ἀπὸ τὰ σύγνερα πού κρεμόντανε
ἀποπάνω.

— Βρέχει! Βρέχει! φωνάζανε τῶρα ὅλοι δυ-
νατὰ καὶ φύγανε τρεχάτοι, ξεκαρδισμένοι στὰ
γέλοια.

— Βρέχει! βρέχει!

Ὁ Ὁρέστης κόπηκε στὴ μέση, κύταξε γύρω
του μὰ ἀγωνία κίτρινη περαχούθηκε στὸ πρόσωπό
του, ὡς εἶδε πῶς εἶχε μείνει σχεδὸν μόνος καὶ κα-
τέθηκε τρικλίζοντας ἀπὸ τὸ βῆμα ζητώντας μὲ τὴ
ματιὰ του τὴ Χρυσούλα. Μὰ δὲ μπορούσε τίποτα
νὰ διακρίνει. Μιὰ μαύρη σκέπη μπήκε μπροστὰ στὰ
μάτια του.

— Μὰ δὲν πειράζει, κ. Ἀστεριάδη, τοῦ ἔλεγε
δίπλα του ὁ κ. Πρόεδρος, μόλις κατορθώνοντας νὰ
κρατήσῃ τὴν ἀπαιτούμενη προεδρικὴ σοβαροσύνη.
Δὲν πειράζει... παρακαλᾷ... ἐξακολουθεῖτε.

— Ὅχι, ὅχι! Βρέχει! ἀκουστήκανε πάλι
πληθος φωνὲς πνιγμένες στὰ γέλοια. Βρέχει, βρέχει!

— Πάμε, Ὁρέστη! πάμε! ἔλεγε κ' ἡ Χρυσούλα
καὶ τὸν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ ἱκετευτικὰ, καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρην νὰ φύγει, νὰ φύγει μα-
κριὰ τους, νὰ μείνουνε πάλι μόνοι, ἡσυχιοὶ κ' εὐ-
τυχισμένοι σὰν καὶ πρῶτα, μακριὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος